

РЕШЕНИЕ

№ 22973

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Маргарита Немска**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **7046** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „ЗАВЕДЕНИЯ СТЕФАНОВ“ ЕООД, представлявано от управителя А. Ш., чрез адв. Д. А. от САК, срещу Решение № 2534/29.05.2024 г., постановено по НАХД № 1560/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130 състав.

С оспореното решение е изменено Наказателно постановление № 22-2300512/03.01.2024 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда [населено място]“, като наложената за нарушение на чл. 63, ал. 2, вр. ал. 1 КТ на касатора имуществена санкция в размер на 2 000 лв. , е определена в размер на 1 500 лв.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него наказателно постановление. Поддържа се, че към момента на проверката на контролните органи К. С. не е полагала труд по трудово правоотношение. Същата е постъпила на работа на 07.11.2023 г., като от страна на работодателя не е допуснато нарушение на трудовото законодателство. Поддържа се, че неправилно СРС не е кредитирал възражението за допуснато нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, представляван от процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „Инспекция по труда [населено място]“, чрез

упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шести касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна съставът на районния съд е установил, че на 07.11.2023 г. около 15.00 часа е била извършена проверка от инспектори от ДИТ С. в търговски обект кафе-аператив „Ес Ес Х. хаус“, находящ се в [населено място], [жк], до [жилищен адрес] стопанисван от дружеството касатор. На място в обекта било заварено да полага труд лицето К. К. С., която стояла зад щанда и е подреждала кутии с цигари и капсули за кафе, а също така обслужвала клиенти, като извършвала продажби на кафе и цигари. Същата е попълнила собственоръчно и е подписала декларация по чл. 402 КТ, в която декларирала, че работи в „ЗАВЕДЕНИЯ СТЕФАНОВ“ ЕООД от два дни на длъжност „обслужващ клиенти“ в проверявания обект, с работно време от 14.00 до 20.00 ч. Посочено е, че има сключен трудов договор, както и че е получила заверено уведомление до НАП и екземпляр от сключения трудов договор. Посочила е, че получава месечно трудово възнаграждение в размер на 800 лв., а последно получено от работодателя трудово възнаграждение е било в размер на 600 лв. на 25.10.2023 г.

Проверката продължила по документи на 20.11.2023 г. като е бил представен трудов договор от 06.11.2023 г. за длъжност „барман“ с уговорено трудово възнаграждение 800 лв. и с посочен дата на започване на работа в обекта 03.07.2023 г. Представена е и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, 5 КТ с изх. № 22388233548789/07.11.2023 г. от 16.47.03 часа.

За резултатите от проверката е изготвен Протокол за извършена проверка № ПР2342196/21.11.2023 г., с който на дружеството били дадени задължителни предписания за отстраняване.

При така установеното е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 22-2300512/20.11.2023 г., който на 21.11.2023 г. е връчен на управителя на дружеството без възражения. Въз основа на акта е издадено и процесното наказателно постановление, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

За да потвърди така издаденото наказателно постановление съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а материалния закон е приложен правилно. Изложени са съображения, че нарушението е безспорно установено и доказано, като за да достигне до този извод, съдът е обсъдил събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, както и свидетелските показания. От тази гледна точка касационната инстанция намира, че съставът на СРС не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила, а възраженията на касатора са обусловени от несъгласието му с изводите на съда по същество. Съдът е обсъдил подробно кои

доказателства кредитира с доверие и въз основа на допустими и необходими доказателства е формирал изводите си досежно релевантните по делото факти.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон.

Правилен е изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, опорочаващо административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно и достатъчно ясно описание на нарушението, както и на обстоятелствата при които е извършено, като по този начин правото на защита на санкционираното дружество не е нарушено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Въз основа на приетите доказателства СРС правилно и обосновано е приел, че касаторът е осъществил състав на административно нарушение по чл. 63, ал. 2 КТ, който предвижда забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от териториалната дирекция на НАП. По категоричен начин е установено, че на 07.11.2023 г. работодателят „ЗАВЕДЕНИЯ С.“ е ползвал работната сила на К. С. – работник по смисъла на КТ, допускайки я да работи, без да ѝ е връчено предварително писменото уведомление.

При постановяване на решението си СРС не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подробно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

Не се споделят възраженията, че работничката не е полагала труд за работодателя към момента на проверката. Същата е била заверена да подрежда кутии с цигари и капсули за кафе, а също така е обслужвала и клиенти, като извършвала продажби на кафе и цигари. Твърденията, че същата е наблюдавала касата представляват защитна теза на касатора и не се подкрепят от доказателствата по делото.

Ползването на записки от страна на свидетеля не съставлява нарушение на процесуалните правила, нито компрометира достоверността на показанията му. Тази възможност е предвидена в процесуалния закон – чл. 122, ал. 1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, поради което не може да се приеме, че е позовавайки се на свидетелските показания съдът е допуснал нарушение на процесуалните правила.

Не е основание за отмяна и обстоятелството, че протоколът за извършената проверка е съставен в деня, след съставяне на АУАН. Последният е съставен във връзка с констатирано от органите на приходите нарушение, докато протоколът от извършената проверка е доказателство за извършените от тях действия и обезпечава доказването на нарушението.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

Така мотивиран, Административен Съд С. – град, VI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2534/29.05.2024 г., постановено по НАХД № 1560/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130 състав.

ОСЪЖДА „ЗАВЕДЕНИЯ СТЕФАНОВ“ ЕООД ЕИК[ЕИК] да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., сума в размер на 80.00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.